

עופר ללוש

עבודות 2010/2012

עופר ללוש

עופר ללוש

עבודות / 2012/2010

ATELIERS

מאי - יוני 2012

תערוכה

מנהלות הגלריה: ענת בר נוי וליאור יהל אוהד

קטלוג

עיצוב והפקה: סטודיו צביקה רויטמן

צילום: אבי חי

עריכה, הגהה ותרגומים נוספים: דינה יקרסון

תרגום: גילה אורקין

הדפסה והפקה: דפוס אלי מאיר

לוחות: שקף אור בע"מ

על העטיפה

ראש ויד, פסל ברונזה, 200x78x59, מהדורה של 5, 2011

המידות נתונות בסנטימטרים, רוחב x גובה

תודה מיוחדת ל:

אלי סהר

אריאל ינאי

עופרה רעיף

אלון גיל

יחסי ציבור: רות שטרית

Z

Zemack
Contemporary
Art

גלריה זימאק אמנות עכשווית

ה' באייר 68 תל אביב 62198

טל. 03.6915060

פקס. 03.6914582

info@zcagallery.com

www.zcagallery.com

 Zürcher
Kantonalbank

עופר ללוש עבודות 2012/2010

עופר ללוש / ATELIER

טריטוריה אינטימית

גלריה זימאק גאה לארח את האמן עופר ללוש בתערוכת היחיד 'Atelier'.

בעשרים שנים האחרונות הציג ללוש תערוכות יחיד מוזיאליות בארץ ובעולם: במוזיאון תל אביב 2001, במוזיאון תפן 2006, "ראש למיינה" - תערוכת יחיד של שלוחת מוזיאון תל אביב בהאנגר ביפו 2009, והצבת פסל בגן הפסלים במוזיאון ישראל, אך מאז 1993 לא הציג תערוכת יחיד בגלריה בארץ. לכן, חיבורו מחדש לגלריה ישראלית השנה (גלריה זימאק) העניק לנו, במהלך העבודה המשותפת, מימד ערכי נוסף וייחודי.

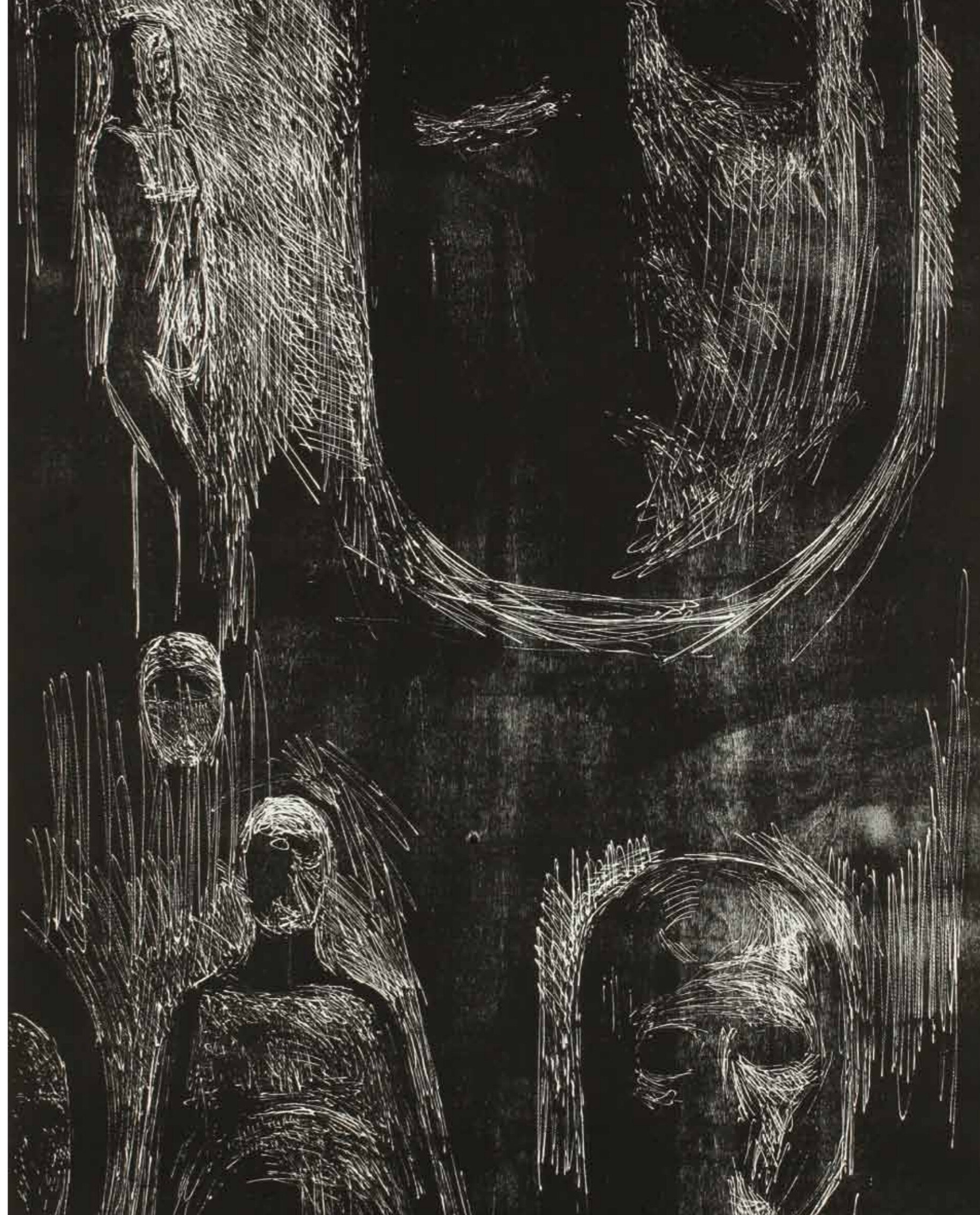
התערוכה Atelier, המוצגת בשלושת חללי הגלריה, הינה סיפורה של סדרה חדשה. את הסדרה יצר ללוש לאחר עבודה רצופה של שנתיים על שני פסלי ענק; אחד מהם, אשר הושאל לעירייה ע"י מוזיאון תל אביב, מוצג במקביל לתערוכה זו בגן רבקה זיו.

העבודה על פסלי הברונזה הגדולים, עוררו בללוש רצון לעבור ליצירה בפורמטים מאוד קטנים; הוא החל לצייר את הפסלים בחלל הסטודיו, בסביבתם הטבעית וכך נולדה סדרה של שמנים קטנים המתארים סצנות אקראיות. במשך הזמן, ללוש חש בצורך למשהו פחות אקראי והחל לארגן אותם בקומפוזיציות רחבות; סדרת הרישומים והבדים הגדולים. ברגע מסוים, הרגיש כי הדבר איננו מספיק; הרצון ליצור חוויה טוטאלית, הוביל אותו לבניית מודל קטן של סטודיו ובו מוצבים הפסלים. למעשה, כך התחילה סדרת צילומי ה'אטליארים', בהם ניכר כי האמן שולט על הארכיטקטורה, התאורה וגודל הפסלים באופן מוחלט.

לאורך תולדות האמנות, נושא האטליאר טופל פעמים רבות על ידי מאסטרים גדולים, כדוגמת הצייר קורבה (Jean Gustave Courbet) ופיקאסו (Pablo Picasso), אשר הטיבו לתאר את חייו האוטוביוגרפיים של האמן בטריטוריה האינטימית של חלל הסטודיו. ללוש עצמו עסק בנושא זה בעבר, אך זוהי הפעם הראשונה בה הוא בוחר להעמיק בנושא זה ולהתעסק בו באופן ישיר. בשל ריבוי המדיומים, הגדלים והפרופורציות, תערוכה זו מפלחת קצב אישי אחר; מאירה פן חדש בסגנונו המוכר של ללוש ומציגה אותו כאמן רב תחומי.

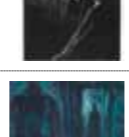

ללוש הציג בשנה האחרונה באלברטינה בווינה ויצג תערוכת יחיד במוזיאון CAFA בבייג'ין.

ליאור יהל אוהד

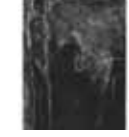

רשימת העבודות

עמ' 62	קומפוזיציה, טמפרה על נייר, 2012, 46x65	
עמ' 63	קומפוזיציה, טמפרה על נייר, 2012, 56x42	
עמ' 64	קבוצה, פסל ברונזה מהדורה של 7, 2012, 44x77x40	
עמ' 66	דמות אישה, ברונזה 2009, 118x30x40	
עמ' 68	דמות אישה, שמן על בד 2008, 255x83	
עמ' 69	דמות אישה, פסל עץ מהגוני 2008, 220x78x40	
עמ' 70	ראש, פסל עץ, 2008, 105x45x40	
עמ' 71	ראש, טרה קוטה, 2010, 38x20x22	
עמ' 72	מדף, פסל ברזל וטרה קוטה, 55x35x200 מתוך סידרה של 7 פסלים דומים, 2012	
עמ' 77	ראש ויד, פסל ברונזה 2011, 180x56x60	
עמ' 79	זוג, פסל עץ צבוע 2008, 235x110x40	
עמ' 81	ראש ויד, פסל ברונזה 2011, 200x78x59	

עמ' 43	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 25x45	
עמ' 44	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 55x87	
עמ' 46	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 106x276	
עמ' 48	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 53x106	
עמ' 50	פנים סטודיו, שמן על בד, 2010, 235x195	
עמ' 51	קומפוזיציה, תצריב, 32x24, מהדורה של 7, 2012	
עמ' 52	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2010, 35x45	
עמ' 53	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2010, 35x45	
עמ' 54	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 30x40	
עמ' 55	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 30x40	
עמ' 56	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 24x30	
עמ' 57	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 24x30	
עמ' 58	קומפוזיציה, טמפרה על נייר 2012, 45x61	
עמ' 58	קומפוזיציה, טכניקה מעורבת על נייר 2012, 45x61	
עמ' 59	קומפוזיציה, טכניקה מעורבת על נייר 2012, 48x64	
עמ' 59	קומפוזיציה, טמפרה על נייר, 2012, 42x56	
עמ' 60	קומפוזיציה, תצריב 2010, 32x24	
עמ' 61	קומפוזיציה, טמפרה על נייר, 2012, 45x60	

עמ' 26	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 35x45	
עמ' 27	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 36x47	
עמ' 28	קומפוזיציה, טרה קוטה, 2010, 45x34	
עמ' 29	קומפוזיציה, טרה קוטה, 2010, 33x45	
עמ' 30	קומפוזיציה, חיתוך עץ 2011, 172x82	
עמ' 31	קומפוזיציה, חיתוך עץ 2011, 172x82	
עמ' 32	קומפוזיציה, מחט יבשה וטוש 2010, 158x100	
עמ' 33	קומפוזיציה, רישום פחם 2010, 134x90	
עמ' 34	קומפוזיציה, טכניקה מעורבת 2010, 189x95	
עמ' 36	קומפוזיציה, חיתוך עץ 2011, 189x98	
עמ' 37	קומפוזיציה, חיתוך עץ 2011, 189x98	
עמ' 38	פנים סטודיו, שמן על צילום 2011, 61x139	
עמ' 40	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 33x45	
עמ' 41	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 20x45	
עמ' 42	פנים סטודיו, צילום, הדפסה דיגיטלית, מהדורה של 5, 2011, 33x45	

עמ' 10	קומפוזיציה, תצריב, 32x24, מהדורה של 7, 2010	
עמ' 12	פנים סטודיו, שמן על בד, 2010, 120x150	
עמ' 14	קומפוזיציה, טכניקה מעורבת על נייר 2010, 115x82	
עמ' 16	קומפוזיציה, טמפרה על נייר 2012, 65x46	
עמ' 17	קומפוזיציה, רישום על נייר 2012, 50x32	
עמ' 18	קומפוזיציה, טכניקה מעורבת על נייר, 2012, 64x48	
עמ' 19	קומפוזיציה, טמפרה על נייר, 2012, 65x46	
עמ' 20	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 36x47	
עמ' 21	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 38x30	
עמ' 22	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון 2009, 38x30	
עמ' 23	קומפוזיציה, שמן על בד 2012, 70x40	
עמ' 24	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון, 2009, 45x36	
עמ' 25	פנים סטודיו, שמן על בד מודבק על קרטון, 2009, 45x36	

עופר ללוש / שני פרגמנטים מתוך יומן

"רקדנית איננה אישה שרוקדת, מפני שהיא איננה אישה והיא איננה רוקדת".

(סטפן מלרמה)

דוגמנית. אתה לא הולך לצייר אישה ערומה.

זוכר את היום הראשון במכון אבני. הכיתה, אולם רחב עם תקרה נמוכה. צבע מתקלף. אור פלואורצנטים. קצת כמו אולם המתנה בתחנת רכבת, בעיירה קטנה. בניין צנוע. קצת מלוכלך. לא כמו הכניסה ל'בוזאר' בפריז, עם הפורטרט של פוסן. יותר כמו בית כנסת ברובע עממי. בית דירות רגיל שבו שברו את קירות ההפרדה. איחרתי. הגעתי עם תיק רישומים חדש, עפרונות חדשים.

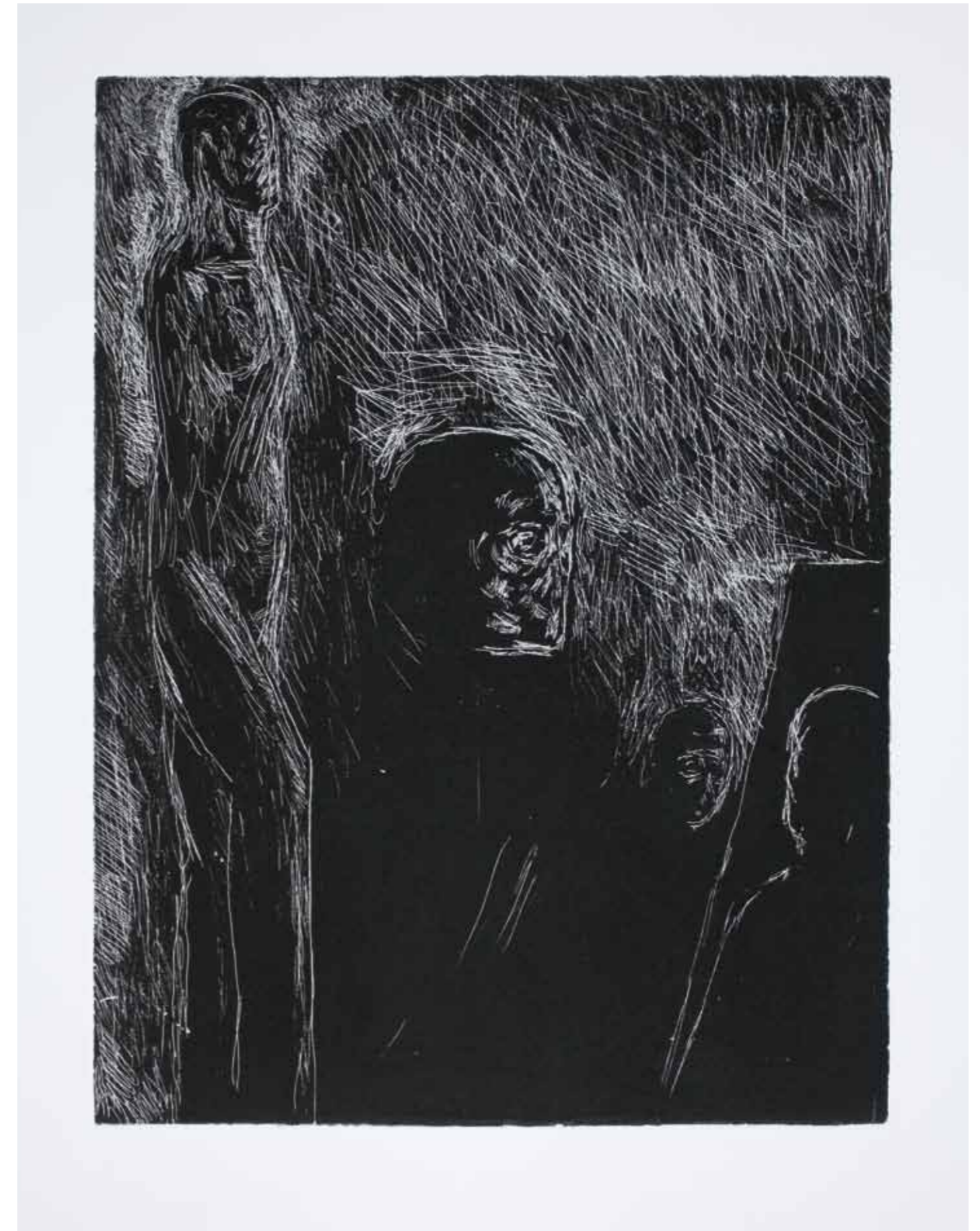
נכנס לאולם, על במה קטנה שוכבת דוגמנית. זוכר את ההלם הראשוני. זאת לא הפעם הראשונה מול אישה ערומה. אבל, זה לא העניין. חוויית סוג של הלם. מבוכה. אחרי כמה רגעים התרגלתי וזה הפסיק להביך אותי. חבל. יותר בחיים לא הרגשתי כך. לעתים, דוגמנית חדשה מגיעה, היא דופקת בדלת, אומרת שלום, מתפשטת ואין לי הרגשה שהיא ערומה. אני מרגיש שאני צריך לעמול קשה בכדי להגיע לזה. אבל בפעם הזאת, הרגשתי שהיא ממש ערומה. אולי בגלל זה – המבוכה.

היא שכבה על במה קטנה באמצע האולם. מסביבה תלמידים כבר החלו לעבוד. התנוחה לא הייתה יפה במיוחד. היא עצמה לא הייתה מעניינת או יפה במיוחד. מה קרה אז? למה כל כך חשוב להיזכר בתחושה הזו?

במה קטנה. חתיכת דיקט על ארבע רגליים מברזל. פוזה קצת מלאכותית. מאולצת. רגילים לראות אישה ערומה שוכבת בטבעיות באמבטיה, במיטה, על חוף הים, אבל לא על דיקט. זה לא היה טבעי, כמו טקס או ניסוי (שולחן מעבדה ומזבח כמטאפורה כפולה לאמנות?).

התנוחה הייתה מתוחה מאוד (אחר כך נודע לי שגם עבורה הייתה זאת הפעם הראשונה). קצת שלומיאלי, לא זרמה בטבעיות, מלאה בזוויות חדות, לא כמו בציורים של רובנס. היא הדגישה את המרפקים ואת הברכיים. בליטות. גבשושיות. כאב לה כנראה. אותו חוסר אלגנטיות שאני מוצא ביצירות שאני אוהב: אצל ג'יוטו, מנטניה, פרה אנג'ליקו, סזאן, אנטוואן ארטו ואחרים.

במושגים של דוגמנות, היא דגמנה רע. יתכן שאם הייתה מדגמנת כמו הוונס של בוטיצ'לי, מבטי היה עובר דרכה מבלי להתעכב עליה, חוצה אותה בקלילות, כאילו הייתה רק שער לעולם מושלם ועתיק בעל שורשים אדירים. אבל כאן הוא נתקל בה. נתקל בנוכחות שלה, כאילו היה זה גוש מוזר ואטום, דבר שלא ניתן להתעלם ממנו, או לעקוף אותו. כמו קיר. הפוזה הזו, לא אמרה כלום.

מבטה לא היה מופנה פנימה. היא גם לא חלמה כפי שקורה לעיתים קרובות. עיניה סרקו את האולם משמאל לימין ומימין לשמאל במבט עיוור. אולי זה מה שהטריד אותי. עיניה היו ריקות. ריק. אולי זאת לא המילה הנכונה. ריק, הוא המבט של פסל אטרוסקי הפונה אל הנצח וחוצה את גופינו הקיקיונים כאילו היו הם אוויר. המבט שלה נתקל בנו כאילו היינו גוש מוזר ואטום. דבר שלא ניתן להבינו. אולי, הייתה זאת השלכה של מבטי עליה.

"ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי ערומים הם". מבטו הראשון של האדם היווה את בראשית הראייה; אם כך, בראשית האנושות היא ידיעת העירום.

לחזור לרגע הזה.

אולי בגלל זה, הדוגמנית.

/

המטרו בפריז. דוכן עיתונים, בחלון הראווה ירחון על אמנות ועליו דיוקן עצמי של רמברנדט. על הזכוכית פניו של איש עם שיער לבן. לוקח לי זמן להבין שזה אני. למה אני מזדהה יותר עם הפנים של רמברנדט? אני זז עד שהשתקפות פניי, מתאחדת עם שלו. בעיתון כתוב שבנק קרס או עומד לקרוס, לא ברור.

במדרגות, אני נתקל באישה אפריקאית. פניה דומות לפסל שקניתי לא מזמן ואולי בזכותו אני מבין את יופייה. יופי של אלה. אמנם, על פניה מהדהדים עדיין פניו של רמברנדט. האישה זזה בכבודות. יש לה גרביונים בלויים מצמר חום ונעליים שטוחות. מעוכות. פסל נע.

בקרן. איש יושב מולי. תנוחה של עובר. מבטו מופנה פנימה. ספק ישן. תווי פניו, ללא תנועה. כמו פסל. סתם איש. לא מעניין במיוחד. ובכל זאת הייתי מאוד נהנה לצייר אותו. ככה. הנפח של המצח. העקומה של האף. הצל שנופל על הלחי. מהו יופי? זהו סוג של הגיון. הגיון, המותח את רכסי ההרים ומסדר את העננים על פי סדר ניסתר. כל כך ברורה ההתפתחות מן האבן, מן הדומם עד לפניו של האיש. יופי סלעי. חתיכה מן הקוסמוס.

אני מביט סביבי. פרצופים רדומים. עייפות.

אין כאן איש שלא הייתי שמח לצייר.

האיש שמולי- משהו מתחיל לזוז אצלו. קודם מסביב לפה ולעיניים. הוא יוצא מן התרדמה. העפעפיים. הפה נפתח במקצת ומגלה חיך ורוד ורירי. לובן העיניים. איזו מחשבה עוברת במוחו.

פתאום הפנים המוצקות האלו, הסלעיות, משנות צורה. משהו מימי וחמקמק מחלחל ומזדחל מתחתיו. משתלט על מסיכת האבן. רעידת אדמה ממש. וכל היופי הזה מתמוטט כאילו לא היה. פניו לובשות (ממש כך) הבעות, כאילו היו הן דבר זר, לא שייך (כמו נהג לא מיומן אשר מקבל מכונית יפיפייה ואינו יודע כיצד לנהוג בה כראוי). ופתאום האיש מפסיק לעניין אותי. אני כבר לא רוצה לצייר אותו.

אדם צריך להרוויח את פניו, להיות ראוי להן.

אני מבין שמה שעניין אותי באיש, הייתה מסכת האבן שלו ולא הוא עצמו. מסכה. כפי שהייתה נראית, אילו היו יוצקים את פניו לאחר מותו. כל מסיכת מוות יפה היא, אבל האם האמנות צריכה לעסוק בזה?

תערוכה מצרית בלובר. "שערי שמיים". תערוכה על מצרים העתיקה. אמנות תת קרקעית. הצד המקושט של ארון הקבורה הוא הצד הפנימי. כל השלמות הזאת, להנאתם הבלעדית של המתים. קשה לקבל את זה. אני מבין עכשיו מדוע התבוננתי כך באיש במטרו.

האמנות שלהם, נעשית למען המתים. בכדי שימצאו את דרכם אל מחוץ לעולם, לחיי נצח ויעזבו את החיים בשקט. אנחנו לא מאמינים במתים או בחיי נצח ולכן המתים ממשיכים לשכון בתוכנו. מטען. אולי בגלל זה עושים אמנות. להשתחרר. לשחרר את המת הכלוא שבתוכנו. בכדי שיוכל למצוא את דרכו החוצה, אל משכנו. מפני שאין לו פנים, צריך לתת לו צורה, אם אפשר צורת יסוד: משולש, עיגול, פירמידה.

כאשר אני מתבונן בפניו של אדם אהוב ורושם אותן (אפילו במחשבה), אני מנתח את תווי פניו; אני מלביש עליהן צורות, קווים ישרים, עיגולים, אליפסות. כך אני מחבר אותו לעולם מושלם, מתמטי. אני עוטף אותו במתמטיקה ומחבר אותו לקוסמוס. זהו סוג של כישוף הנועד להגן עליו. שריון. רחם מתמטית.

בארונות הקבורה האלו, פני הפסל היו מחייכות לעבר פני המת, כאילו היו הן, בבואתו במראה. סימטריה. אבל כאן, הארונות בתצוגה ריקים, פתוחים עבורנו; עבור קהל מלומד, חמוש באוזניות, אשר מחליק ברשרוש על השיש המכובד של המוזיאון. פניו משתקפות בזכוכית המפרידה בינינו לבין הפנים המושלמות של הפסלים. שלמות כנועה. שלווה שאננה לנוכח המוות.

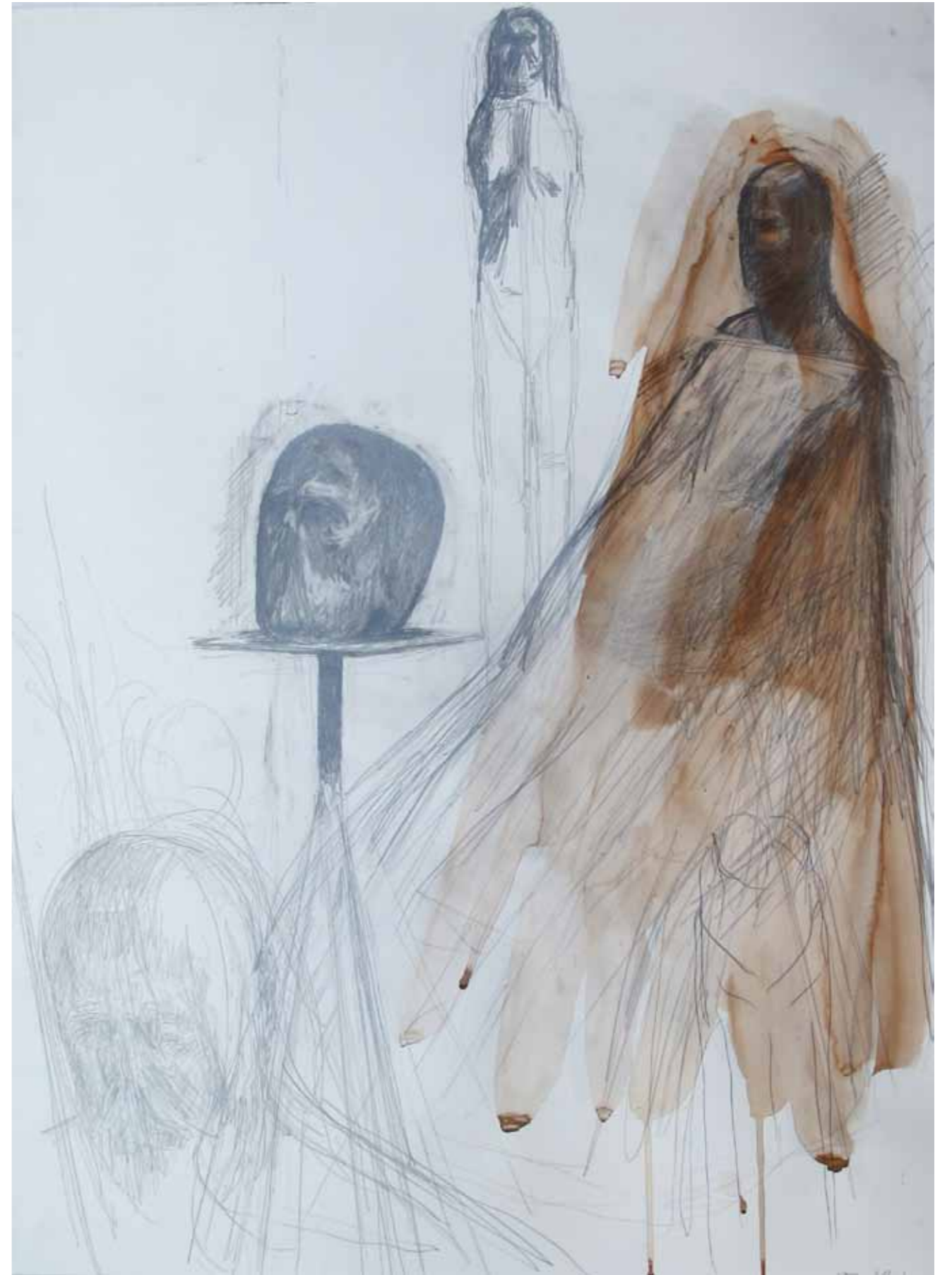
אבל השלמות הזאת לא מלמדת אותנו לחיות. עתה אני מבין את אלו שנפצו פסלי אלילים, אשר ניפצו את הרליגיוזיות הקורנת הזאת.

פתאום יש לי חשק לראות פיסול רומי. פנים של פוליטיקאים, ערמומיות, חסרות זהר; אנטיפטיים ואנושיים. יש לי חשק לראות ציורים של סוטין, מצוירים בשמן דביק. כמו השמן שמשתמשות בו נשים מזיעות על יד הכיריים, בעודן מכינות את ארוחת ערב שישי.

*עריכה לשונית: דינה יקרטון

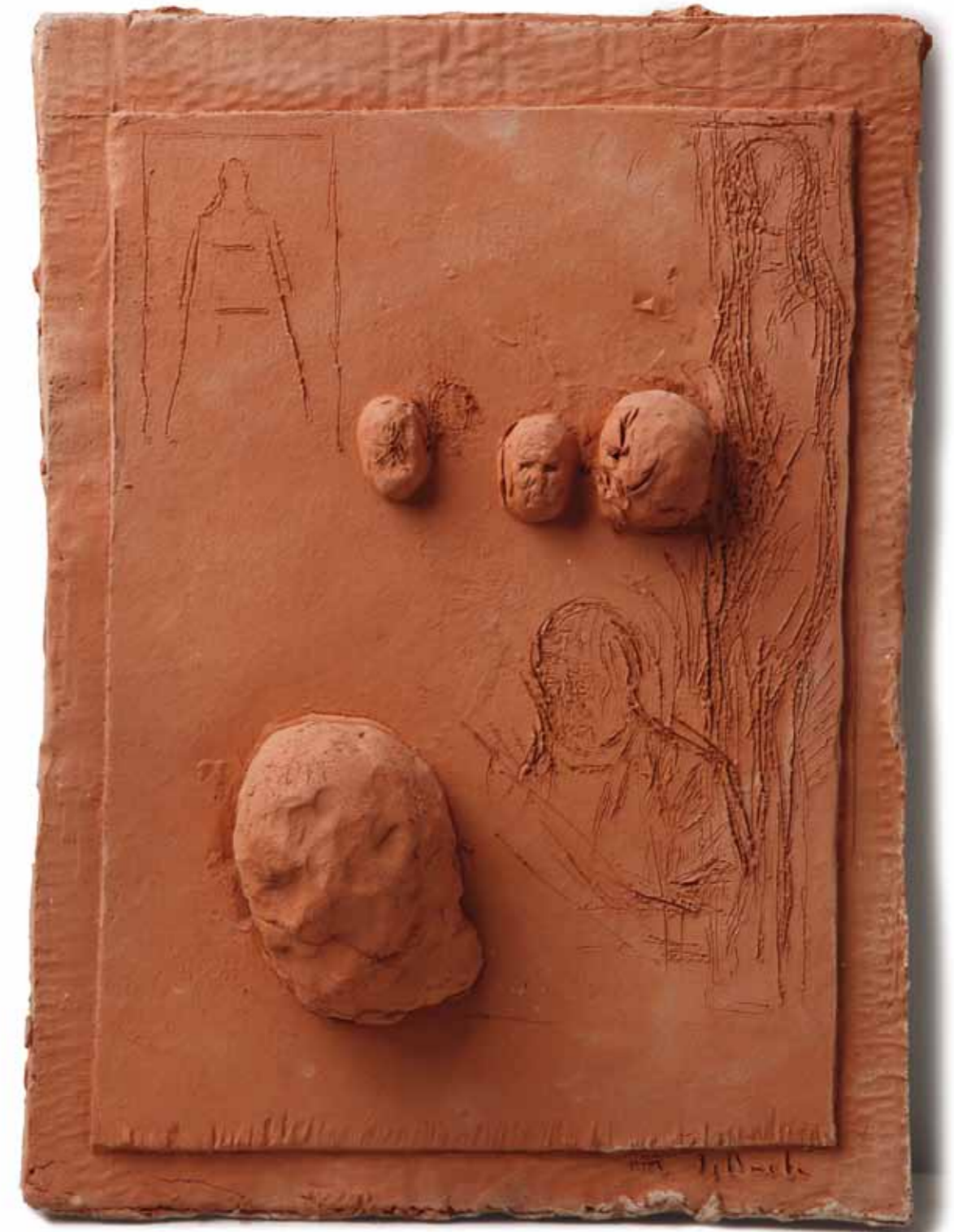

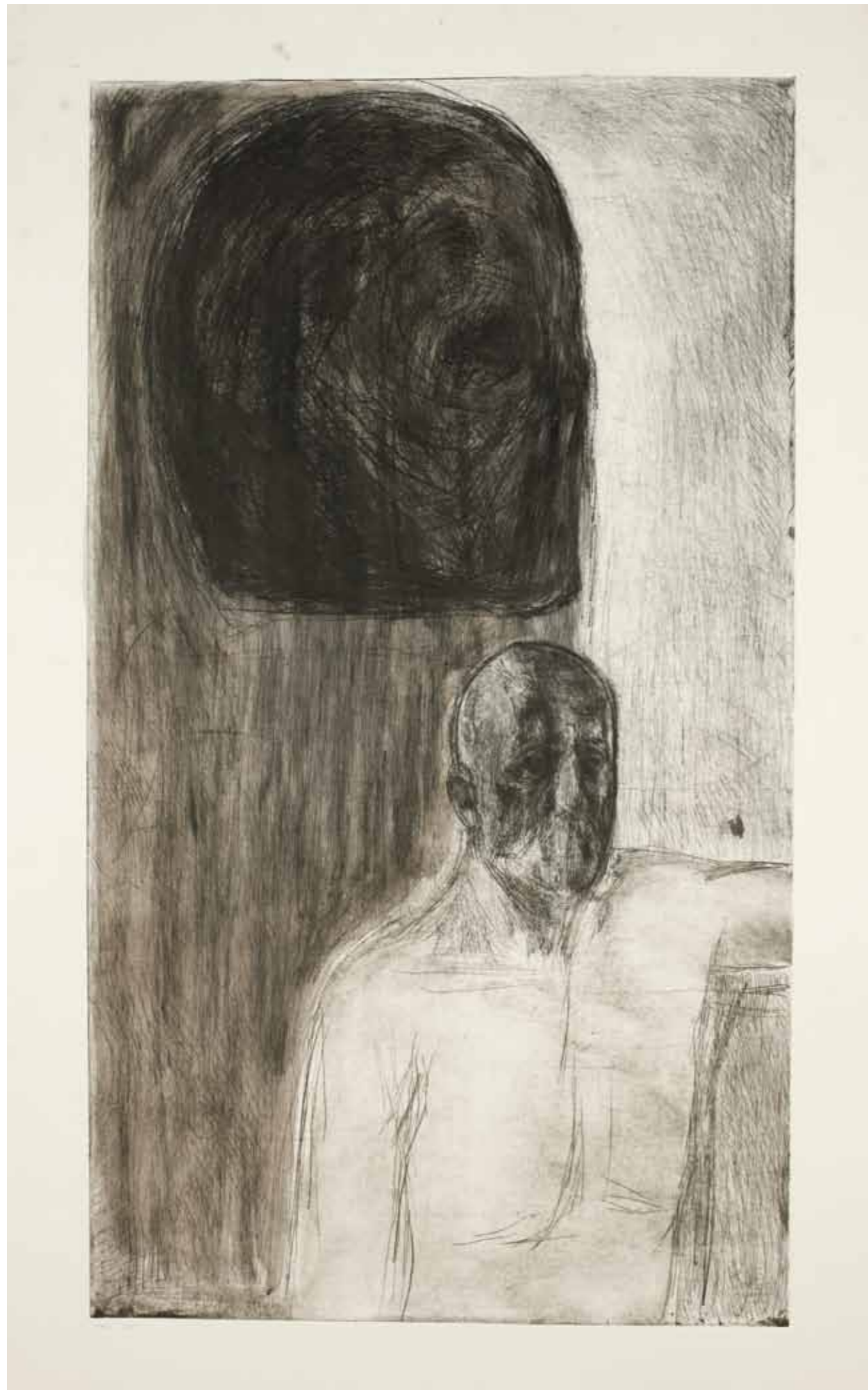

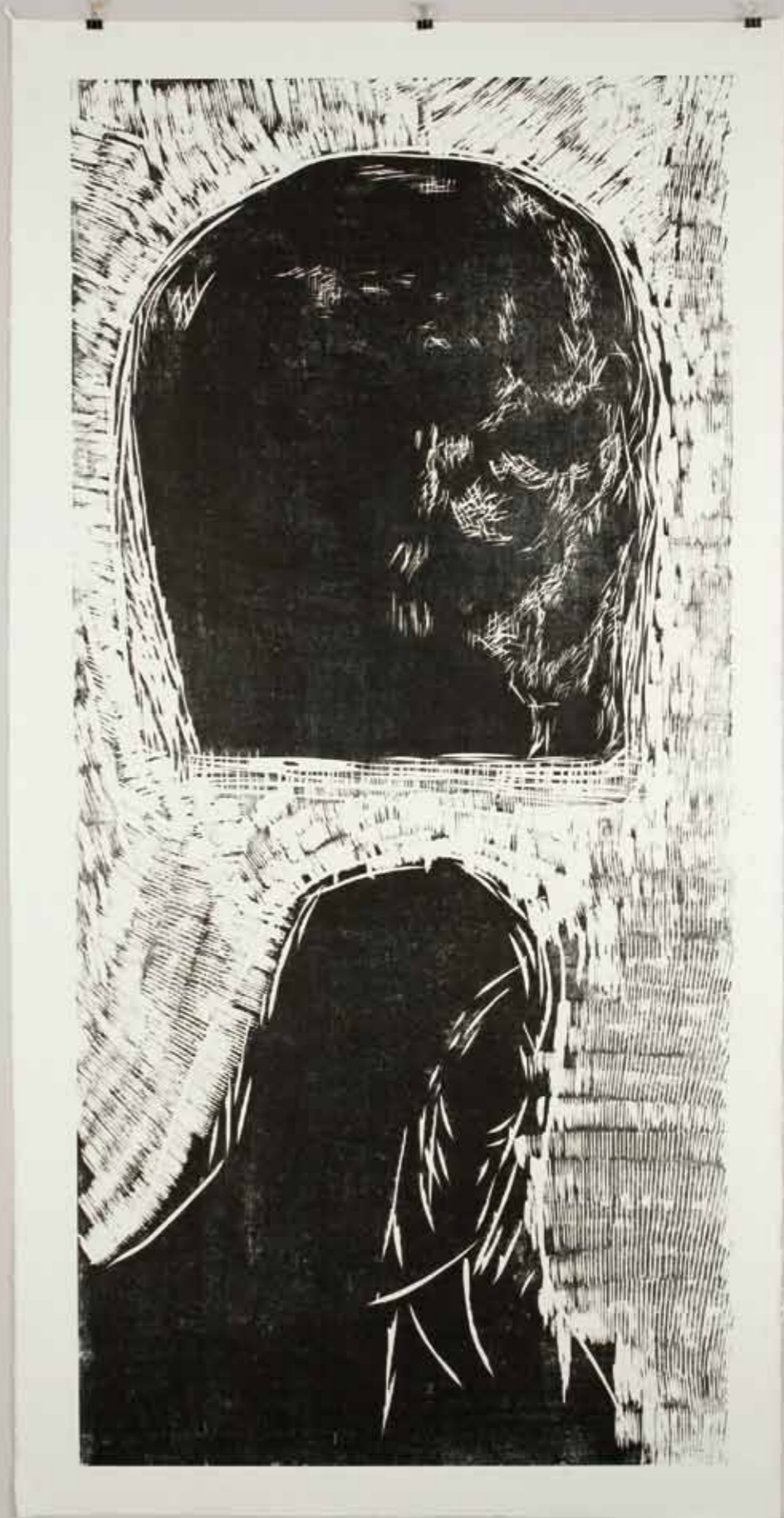

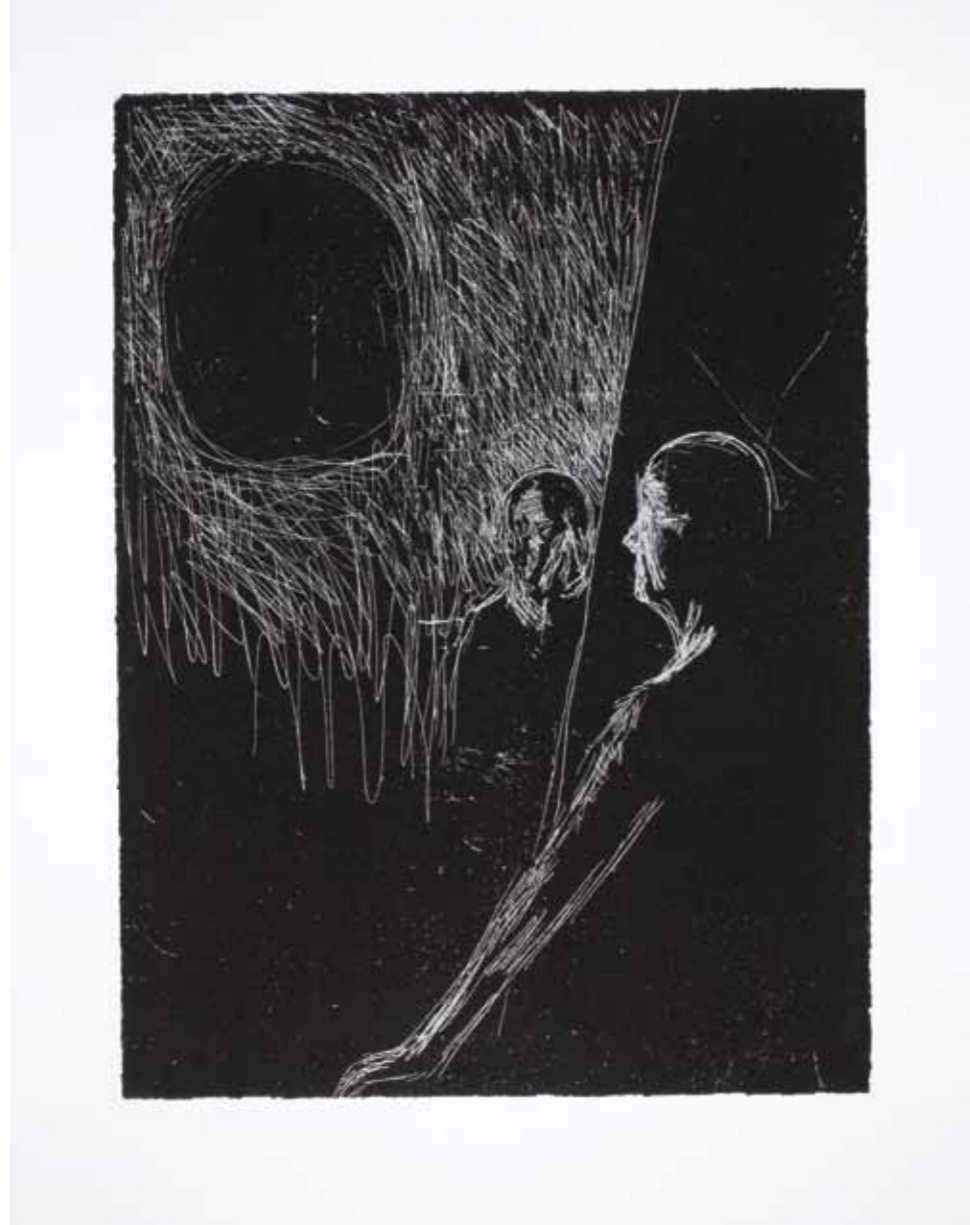

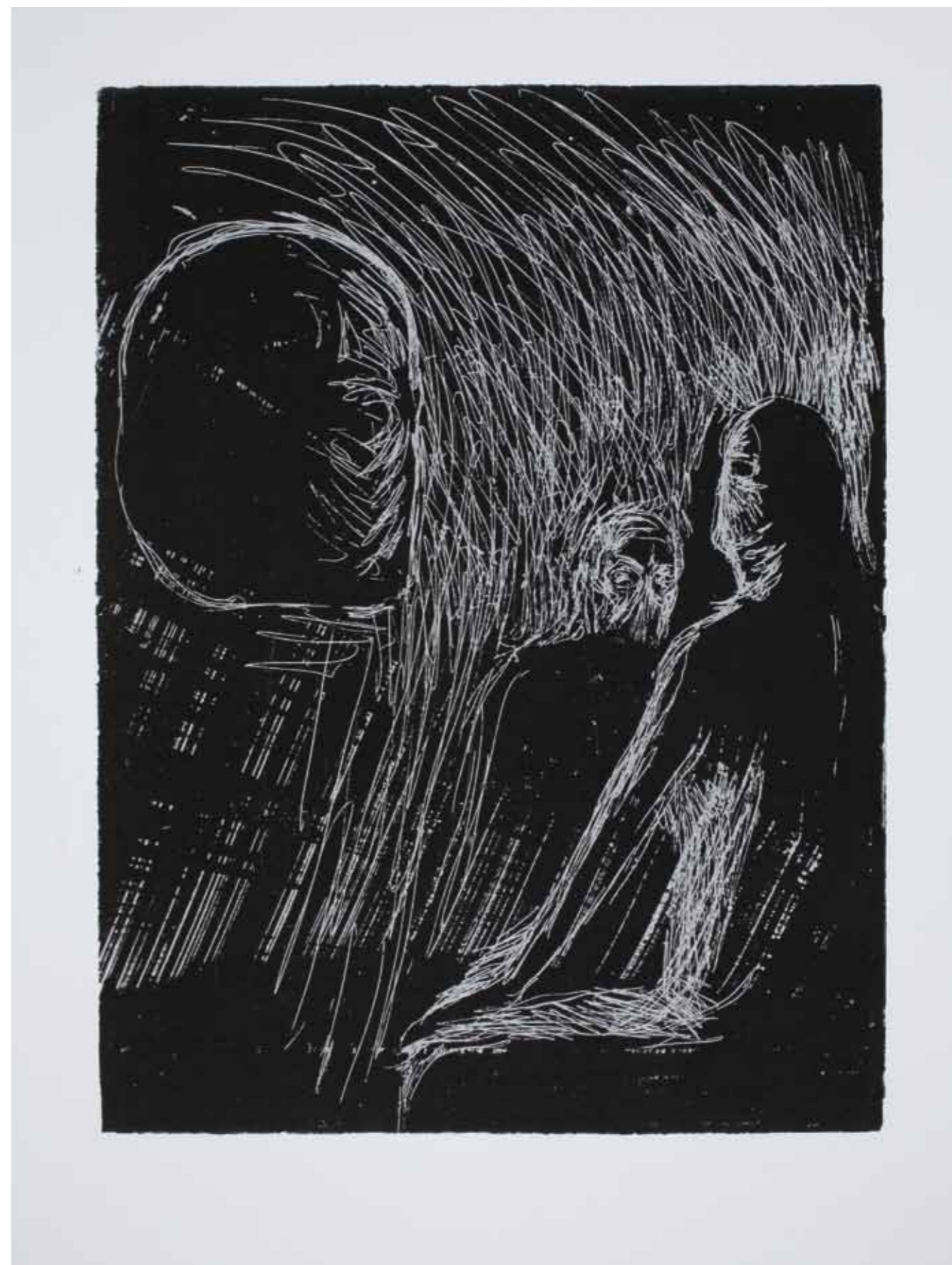

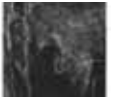

List of Works

Composition, tempera on paper, 45x60 cm, 2012	p.61		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 33x45 cm, 2011	p.42		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 35x45 cm, 2009	p.26		Composition, etching, 32x24 cm, edition of 7, 2010	p.10	
Composition, tempera on paper, 46x65 cm, 2012	p.62		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 25x45 cm, 2011	p.43		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 36x47 cm, 2009	p.27		Inside the Studio, oil on canvas, 120x150 cm, 2010	p.12	
Composition, tempera on paper, 42x56 cm, 2012	p.63		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 55x87 cm, 2011	p.44		Composition, terra-cota, 45x34 cm, 2010	p.28		Composition, mixed media on paper, 115x82 cm, 2010	p.14	
Group, Bronze sculpture, 44x77x40 cm, edition of 7, 2012	p.64		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 106x276 cm, 2011	p.46		Composition, terra-cota, 33x45 cm, 2010	p.29		Composition, tempera on paper, 65x46 cm, 2012	p.16	
Female figure, bronze, 118x30x40 cm, edition of 7	p.66		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 53x106 cm, 2011	p.48		Composition, woodcut, 172x82 cm, edition of 9, 2011	p.30		Composition, drawing on paper, 50x32 cm, 2012	p.17	
Female figure, Oil on canvas 255x83 cm, 2009	p.68		Inside the Studio, oil on canvas, 195x235 cm, 2010	p.50		Composition, woodcut, 172x82 cm, edition of 9, 2011	p.31		Composition, mixed media on paper, 64x48 cm, 2012	p.18	
Female figure, Mahogany wood sculpture, 220x78x40 cm, 2008	p.69		Composition, etching, 32x24 cm, edition of 7, 2010	p.51		Composition, charcoal drawing on paper, 134x90, 2010	p.32		Composition, tempera on paper, 65x46 cm, 2012	p.19	
Head, Wood sculpture, 105x45x40 cm, 2010	p.70		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 35x45, 2010	p.52		Composition, dry point & ink wash on paper, 158x100 cm, 2010	p.33		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 36x47 cm, 2009	p.20	
Head, Terra-cota, 38x20x22 cm, 2010	p.71		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 36x46 cm, 2009	p.53		Composition, mixed media on paper 189x95, 2010	p.34		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 38x30 cm, 2009	p.21	
Shelf, Iron sculpture & terra-cota, 200x35"55 cm, series of 7 similar sculptures, 2012	p.72		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 30x40 cm, 2009	p.54		Composition, woodcut, 189x98 cm, edition of 9, 2011	p.36		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 38x30 cm, 2009	p.22	
Head & hand, bronze sculpture, 180x56x60 cm, edition of 5, 2011	p.77		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 24x30 cm, 2009	p.55		Composition, woodcut, 189x98 cm, edition of 9, 2011	p.37		Composition, oil on canvas 70x40 cm, edition of 7, 2012	p.23	
Head & hand, bronze sculpture, 200x78x59 cm, edition of 5, 2011	p.79		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 24x30 cm, 2009	p.56		Inside the Studio, oil on photograph, 61x139 cm, 2011	p.38		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 45x36 cm, 2009	p.24	
Couple, painted wood sculpture 235x110x40 cm, 2008	p.81		Composition, tempera on paper, 46x65 cm, 2012	p.58		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 20x45 cm, 2011	p.40		Inside the Studio, oil on canvas mounted on cardboard, 45x36 cm, 2009	p.25	
			Composition, mixed media on paper, 45x61 cm, 2012	p.58		Inside the Studio, photograph, digital print, edition of 5, 33x45 cm, 2011	p.41				
			Composition, mixed media on paper, 48x64 cm, 2012	p.59							
			Composition, mixed media on paper, 45x61 cm, 2012	p.59							
			Composition, etching, 32x24 cm, edition of 7, 2010	p.60							

Now I understand why I looked at the man on the Metro the way I did. Underground; a liquid presence underneath the stone.

Their art is for the dead. So that they would find their way out of the world, into immortality, and quietly leave our life behind. We don't believe in the dead or in eternal life and this is why the dead reside inside us; a burden. Perhaps that's what art is for; to release the dead imprisoned inside us, so that they can find their way out, onto eternal life. Because they don't have a face, we need to give them form. If possible, a basic form: a triangle, a circle, a pyramid.

When I look at the face of someone I love and draw it (even in my thoughts), I analyze the facial features; I cover the face with shapes, straight lines, circles, ellipses. That way I connect it to a perfect world, mathematical. I wrap it in mathematics, connect it to the cosmos. It's a kind of protective witchcraft; an armor, a mathematical womb.

In those coffins, the face of the sculpture smiles towards the face of the dead, towards the corpse, as though it is a reflection in a mirror. Symmetry. But the coffins on display here are empty, open before us; before an educated audience, armed with headphones, rustling on the dignified marble of the museum. The faces of the visitors, reflected upon the glass, separating them from the perfect faces of the sculptures; surrendered perfection, peace, complacency before death. But this perfection doesn't teach us how to live. Here I understand those who smashed sculptures of gods. All this radiant religiosity! Suddenly I wish to look at Roman sculptures. At the faces of politicians; cunning, lacking luster. Antipathetic and human. I feel I want to see paintings of Soutine, painted with sticky oil. Like the oil used by sweating women, as they prepare the Friday night meal.

Translated from Hebrew by Gila Orkin

Edited by Dina Yakerson

Empty is the eternal gaze of an Etruscan sculpture looking past our pitiful bodies as though they were air. Her gaze bumped into us as if it were something strange; something impossible to comprehend. Or perhaps it was a mere projection of my own way of looking at her.

"And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked."

The first image that man saw was nudity. To return to that moment. Perhaps that's why- the model.

The Metro in Paris. A newsstand. In the display case is a monthly art journal and on it a self-portrait by Rembrandt. On the glass, the face of a man with white hair. It takes me a while to realize that it's me. Why do I identify more with the face of Rembrandt? I move so that my reflection unites with his. The newspaper reports that a bank has crashed or is about to crash; it's unclear.

On the stairs I bump into an African woman. Her face resembles a sculpture that I bought not long ago, perhaps that's why I understand her beauty; the beauty of a goddess. But the face of Rembrandt still resonates on hers. She moves heavily. She wears ragged woolen brown tights and flat shoes; a moving sculpture.

In the carriage. A man sits opposite me. Fetal position. His gaze turned inwards. Perhaps he's sleeping. His facial features are completely still. Like a sculpture. Just a man. Not especially interesting. And yet, I would very much enjoy painting him. Just like that: the volume of the forehead, the curve of the nose, the shadow that falls on the cheek. What is beauty? It is a kind of logic. A logic that stretches the mountain range and arranges the clouds in some kind of obscure order. The development from the stone, from the inanimate, into the face of the man, is so clear. A rocky beauty. A piece of the cosmos. I look at the faces around me. Tiredness. There's not a single person here that I wouldn't be happy to draw. In the man opposite me, something begins to move; first around the mouth and the eyes. He is emerging from his slumber. Eyelids. His mouth opens slightly and reveals moist, pink skin. The gleam of the whites of the eyes. Something watery and slippery seeps and creeps underneath. A liquid man takes over the stone mask. A real earthquake. And all of that beauty collapses as though it never was. Expressions. Expressions forming right there, on his face, as though they were something alien. Like an inexperienced driver who suddenly receives a beautiful car and doesn't know how to drive it properly. Suddenly, the man ceases to interest me. I don't want to draw him anymore. A man has to earn his face, to be worthy of it.

I understood that what interested me was his mask- as though it had been cast after his death - and not the man himself. Every death mask is beautiful, but does art have to engage with it?

An Egyptian exhibition at the Louvre: "The Gates of Heaven". An exhibition on ancient Egypt, subterranean art. The decorated side of the coffins was the inner side. All of this perfection for the exclusive pleasure of the dead. It's hard to accept this.

Ofer Lellouche/ Two fragments from a diary:

"A dancer is not a woman who dances, since she is not a woman and she does not dance". Stéphane Mallarmé

A model. You are not going to draw a naked woman.

I remember the first day at the Avni Institute of Art. The classroom, a wide hall with a low ceiling. Peeling paint. Fluorescent light. Resembling a waiting room in a small-town train station. A modest building. Slightly dirty. Not like the entrance to the Beaux-Arts in Paris with its bust of Poussin. More like a synagogue in a popular quarter. An ordinary residential apartment block, with torn-down separating walls. I was late. I entered with a new sketchbook and new pencils.

On the small stage lies a model. I remember my initial shock. It's not my first time facing a naked woman. But that's not the point. I felt a kind of a shock, an embarrassment. After a few moments I got used to it, and stopped feeling embarrassed. A pity. I never felt that way again. Sometimes, a new model arrives, knocks on the door, says hello, undresses, and I don't have the feeling that she's naked. I have to make a real effort to reach that point. But that time, I felt that she was truly naked. Perhaps that was the reason for my embarrassment.

She lay on a small stage in the middle of the hall. Around her, students had already begun working. The pose wasn't particularly beautiful. She herself wasn't especially interesting or beautiful. What happened then? Why is it so important to remember that feeling?

Lying on the small stage. A piece of plywood on four iron legs. A slightly artificial pose. Forced. We're used to seeing a naked woman lying naturally in a bath, on a bed, on the seashore, but not on plywood. It was unnatural. Resembled a ceremony, or experiment. (A laboratory table and an altar as a double metaphor for art?)

The pose was very tense (I only found out afterwards that it was also her first time); a little clumsy, she didn't flow, full of sharp angles, not like the paintings of Rubens. The pose emphasized her elbows and knees. Protrusions. Bumps. She seemed to be suffering. The same lack of elegance that I find in the works that I like. In works by Giotto, Mantegna, Fra Angelico, Cézanne, Antonin Artaud and others.

In terms of modeling, she modeled poorly. It's possible that if she had modeled like Botticelli's Venus, my gaze would have moved passed her without lingering, quickly overlooking her, as though she were merely a gateway to a perfect and ancient world with glorious roots. But here, my gaze bumps into her, bumps into her presence as though it was something strange and solid, something which can't be ignored or bypassed. Like a wall. That pose didn't say anything.

Her gaze wasn't directed inward. She didn't daydream as often happens. Her eyes scanned the hall from left to right and from right to left, with a blank stare. Perhaps that's what disturbed me; her eyes were empty. Perhaps empty is not the right word.

Ofer Lellouche/ Atelier

Intimate Territory

Zemack Gallery is proud to present a solo exhibition by the artist Ofer Lellouche - "Atelier".

During the past twenty years, Lellouche has exhibited solo shows at various museums in Israel and worldwide: at the Tel Aviv Museum of Art 2001, at the Tefen Museum 2006, "Head to Meina" - a solo show, extension of the Tel Aviv Museum of Art at the Jaffa port 2009. He also exhibited his sculptures at the Sculpture Garden, Israel Museum. However, since 1993 he hasn't had a solo show at a gallery in Israel. Therefore, his reconnection to an Israeli gallery this year (Zemack Gallery) contributed another unique, ethical aspect to our collaboration.

The exhibition *Atelier*, shown in all three spaces of the gallery, tells the story of a new body of work. Lellouche created this series after working on two monumental sculptures for two years; one of them, which was borrowed by the municipality from the Tel Aviv Museum of Art, is currently exhibited at the Rivka Ziv Park.

Working on large bronze sculptures for a while, triggered his desire to work in small scale. He began drawing the statues in his studio space, within their natural environment; hence creating a series of small oil paintings, describing random situations. With time, he felt the need to create something less arbitrary and commenced organizing the sculptures in various compositions; series of sketches and large canvases. At a certain point, Lellouche felt that this was not enough; he wanted to create a total experience and therefore built a small model of his studio, and the sculptures within it. Subsequently, a series of 'atelier' photographs was born, in which the artist has absolute control over the architecture, the lighting and the size of the sculptures.

Throughout art history, the subject of 'atelier' has intrigued many great masters, such as, the painter Jean Gustave Courbet and Pablo Picasso; both managed to describe the artist's autobiography within the intimate space of his studio. Lellouche himself has handled this subject before. However, this is the first time he chose to go deeper and deal with this subject matter directly. Because of the various mediums, scales and proportions, this exhibition exposes a different personal rhythm and sheds a new light on Lellouche's familiar style, presenting him as an interdisciplinary artist.

During the past year, Lellouche has exhibited at the Albertina in Vienna and will soon be opening a solo exhibition at the CAFA Museum, in Beijing.

Lior Yahel Ohad

Translated by: Dina Yakerson

Atelier Cesar, 1991, Acrylic on canvas, 250x450 cm, from the collection of the Israel Museum, Jerusalem

Atelier, 2001, h 220 cm, from the collection of the Tel Aviv Museum of Art

OFER LELLOUCHE
WORKS 2010/2012
ATELIERS

May/June 2011

Exhibition

Gallery Directors: Anat Bar Noy, Lior Yahel Ohad

Catalogue

Graphic Design: Zvika Roitman Design

Photography: Avi Hai

Printed by: Eli Meir Ltd.

Plates: Shekef Or Ltd.

On the cover: Head & hand, bronze sculpture
200x78x59 cm, edition of 5, 2011

All sizes are in centimeters, height x width

Special thanks to:

Eli Sahar

Ariel Yanai

Ofra Raef

Alon Gil

Public Relations: Ruth Sheetrit

Sponsored by Zürcher Kantonalbank

Z

Zemack
Contemporary
Art

Hey B-iyar St. 68
Tel Aviv 62198 Israel
T +972 3 6915060
F +972 3 6914582
info@zcgallery.com
www.zcgallery.com

OFER LELLOUCHE
WORKS 2010/2012

ATELIERS

OFER LELLOUCHE

Ofer Lellouche

Recent Works

Ateliers

